

Manifest: Kunstmaleriet i den digitale tidsalders æra

Om det traditionelle fysiske kunstmaleri

- I den *digitale tidsalders æra* vil det være naturligt – ja, sågar tvingende – at spørge ind til det traditionelle maleris status og berettigelse.
- Vil det *malede billede* blive blot en antikvitæt, et relikvie eller et artefakt i kunsthistoriens gemmer?
- Siden Cro-Magnon tidens hule-morgen har mennesket malet og udsmykket med fysiske farveopløsninger. – Det vil det blive ved med, siger jeg!
- I årtusinder har kunsten gjort revolte: Enhver reducerende bestemmelse, itale- og værdisættelse har den rystet af sig, altid opsætsig og rebelsk på vej mod *frihed*. Sådan har den opnået vor højagtelse.
- I dag indtræder kunstens absolutte frigørelse? – Den skiller sig af med sin materialitet, og katapulteret ud i det virtuelle rum vil billedet på en gang blive allestedsnærværende og samtidigt intetsteds værende: I den digitale æra behøver billedet end *ikke være til*.
 - Forgængelighed, den er forgangen?
- Dog, det traditionelle fysiske kunstmaleri er ikke prisgivet, postulerer jeg.
 - Hulemaleriet er ikke overvundet. Det er virilt!
- Det digitale billede er ikke helt frit, for det er intet uden »*skærmpixelen*«, og denne er i sig selv banal, ensformig og kunstløs.
- Den malede »*lærredspixel*« – skabt med spatel og flerfarvet palet – derimod, er 'større' og har mere kunstnerisk råderum, den kan 'svine sig til'. Det er flerfacetteret skønhed.
 - ...
 - Betragt hver enkelt lærredspixel, det frie farvespil og den ubundne kompleksitet. Det er udøvet frihed! Hver enkelt konstituent bærer det kunstneriske væsen i sig.
- Med billedserien »*Pixels and Patches*« udfordrer jeg det digitale medias overherredømme. Jeg har opsøgt den digitale grundkonstituent – pixelen – epokens mindste æstetiske enhed, manet den frem, bevidstgjort den og podet den ind i det traditionelle landskabsmaleri i form af den med spatel afsatte lærredspixel. *En ny æstetik er opstået* – den berettiger!

